

Zeița mea cu taine abisale

Bogdan Boitan

Zeița mea cu taine abisale

Cădea în fulgi din pleoapele-amintirii,
Topindu-se în lutul cărnii mele,
Mă dogoreau văpăile privirii,
Mușcând misterul ochilor de stele.

O dragoste lovită de frisoane,
Se strecura pe tâmpla ei încinsă,
Mă-nfășuram în propriile-mi odgoane,
Să nu mă piardă zarea ei întinsă.

Când mâna îi ardea ca o zăpadă,
Ea mă lăsa s-o sting în palma mea,
Săruturi lungi cădeau ca o cascadă,
Iar timpul amuțise undeva.

Ne explodau în sânge toți atomii,
De parcă n-aveau aer să respire,
Se clătinau în fața noastră pomii,
Înspăimântați de-atâta fericire.

Mă strecuram în lutul ființei sale,
Cu tyrsul căutam la toate sens,
Eu spulberam zăpezile din cale,
Ea viscolea întregul univers.

M-am sfâșiat bucată cu bucată,
Și m-am izbit de fiecare val,
Dar, încă, a rămas în mine piatră,
Să-ndiguiesc iubirea ei pe mal.

Zeița mea cu taine abisale,
Ți-am ridicat din stihuri monument,
Și te-am zidit cu mâinile-astea goale,
Amețitor de sus pe firmament.

@BFB